

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Soranerbladet

NR. 9 NOVEMBER 1973 58. ÅRGANG

fot. Sven Gerner Andersen (R 1945)

MÅN E D S S K R I F T F O R S O R A N S K S A M F U N D

Erik Severinsen

Landsretssagfører

1459 København K . Frederiksberggade . Telefon 14 34 00

Kære Soraner!

Som du vil have bemærket, har bladets forside ændret karakter, idet det nu står åbent for enhver Soraner at få sit yndlingsbillede med soransk motiv på forsiden.

Formålet er selvfølgelig at skaffe penge til bladet og nu venter jeg på telefonopringninger fra dem som kan beslutte sig.

Soranerbladets administration
v/ Erik Sanders (05) 68 34 00

**Mere øl.
Mere smag.
Mere stemning.**

C.W. Tom-Petersen
Academia Sorana

efter tegning af Christian Tom-Petersen

SORANER-BLADET

NOVEMBER 1973

58. ARGANG

NUMMER 9

Festtale ved årsfesten den 13. oktober 1973

Af Palle Taarnhøj (S 1937)

Mine damer og herrer, kære dimittender, kære samtidige! -

Det skal ikke nægtes, at det er med en del undren, at jeg i aften finder mig selv her på vor gamle skoles talerstol, den talerstol, jeg som dreng så hen til som et sted, hvorfra autoriteterne talte på samme måde, som man må formode, at de gamle romere så hen til deres rostrum på Forum Romanum.

For mig begyndte denne oplevelse en aften for godt to måneder siden, telefonen ringede og stemmen i telefonen præsenterede sig som Soransk Samfunds formand. Han fortalte, at man på et bestyrelsesmøde havde besluttet at anmode mig om at holde festtalen ved årsfesten, og jeg blev så forbavset, at jeg ikke fik taget mig sammen til at protestere. Jeg fik dog spurgt ham, hvad jeg skulle tale om. "Det ved jeg ikke", sagde han: "Det skal bare være noget, der kan interessere både de gamle og unge ved festen". Jeg

opfattede dette som et råd fra bestyrelsen, og efter således ikke blot at have modtaget opfordringen til at tale, men også modtaget vejledning i talens indhold følte det svært at afslå, og desuden var der jo dengang over to måneder til, og man accepterer nu altid sådan noget meget nemmere, når det ligger langt ude i en tåget fremtid.

Da jeg noget beklemmt havde hængt telefonen tilbage, sagde jeg sådan nærmest hen for mig selv: "Hvad i al verden skal jeg dog tale om? det må vel blive noget fra min Sorø-tid, noget som jeg oplevede, da jeg gik dernede". "Nej", sagde min kone og bragte mig hurtigt ud af den vildfarelse, at jeg skulle tale om mig selv, "Nej", sagde hun: "Du skal fortælle om dine oplevelser og dine erfaringer som fader til fire drenge på Sorø".

Dette forslag kunne vel ikke undre mig, for ved en gunstig skæbnes tilskikkelse, er hun moder til de samme fire drenge på Sorø, og selv om det vel hænder, at en kvinde ikke kan se noget særligt stort ved

sin ægtemand, især hvis det er hendes første, er det vel meget få mødre, der ikke kan se noget stort ved deres sønner, og det gælder også dem af første ægteskab. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne kvindelige indstilling til mandkønnet har spillet en stor rolle i drengens opdragelse og mandens modning.

"Det er lige meget, hvad du siger", sagde en af mine håbefulde fra Sorø dimitterede sønner til mig: "Der er alligevel ingen, der hører efter sådan en tale". Denne forsikring beroligede mig naturligvis en hel del, men han må alligevel have haft sine tvivl om påstandens rigtighed, for han tilføjede: "Men for alt i verden, lad være med at holde en sentimental tale, for det er der igen, der kan holde ud at høre på".

Efter at jeg således var bevæbnet med gode råd og advarsler, skred jeg til værket med at komponere talen, og jeg besluttede hurtigt, at jeg ikke ville følge de velmente råd, for på bunden af os drenge ligger en trang til at gøre netop det, som man siger, vi ikke må eller vi ikke kan, og mon ikke netop denne trang har været med til at føre verden - opad vil nogen sige - nedad vil andre måske sige - men fremad kan vi måske mere neutralt udtrykke det?

Jeg vil begynde min tale med at takke Soransk Samfunds bestyrelse og dets formand for den ufortjente ære, man har vist mig ved at indbyde mig til at tale til denne distingverede forsamling af soranere på denne aften. - Hjertelig tak.

Dernæst vil jeg ønske Jer unge tillykke med opnåelsen af et af de store mål, I har sat Jer, tillykke med det arbejde, I har præsteret, og med de resultater, I har opnået, og må jeg så byde Jer tidligere akademister velkommen blandt os soranere. Det er med usigelig glæde, at jeg ser vor ældgamle skole år efter år, ja man kan vel nu sige århundrede efter århundrede, sende nye dygtige dimittender ind i den verden, som mennesket gennem årtusinder har levet i og har lidt i, har

leet i og kæmpet i, men altid har bygget på, - den verden, som generation efter generation har søgt at skabe efter sine drømme og sin tro, - den verden, som vi gamle om få år skal overlevere i Jeres varetægt, og hvor I stående på tidligere generationers bygningsværker skal søge at føje nye bygningsværker til.

"Det er lige meget, hvad du siger i din tale", sagde min dreng til mig: "For der er alligevel ingen, der hører efter". Når jeg tænker tilbage på de taler, jeg igennem et langt liv har hørt, kunne jeg være fristet til at give ham ret, men jeg ved, at det ikke er helt rigtigt. Det er ganske vist rigtigt, at når denne aften er forbi, kan kun få af Jer huske noget som helst af, hvad jeg har sagt, men alligevel, alligevel ved jeg, at lidt vil blive tilbage, noget vil blive gemt dybt nede i Jeres sind.

Vi påvirkes nemlig alle i det daglige af vore omgivelser. De store begivenheder sætter deres præg på os, men de mange små gør det så sandelig også, og ganske langsomt ændres vi i den retning, vore omgivelser anviser.

Vi påvirkes ganske særligt af stadige gentagelser, en kendsgerning, som al propaganda og indoktrinering bygger på. Lad os tage f.eks. aviserne. Det er velfå, der tror på alt det, aviserne skriver, men hvis vi læser det hver dag, bliver det pludselig til sandhed, til vor sandhed, en sandhed, som vi måske en dag er villige til at stå frem og forsvare overfor anderledes tænkende. Flokken, mangfoldigheden begynder at optræde som en helhed, men vogt Jer for den helhed, som I på denne måde så let bliver medlem af, vogt Jer for, om den nu virkelig repræsenterer det, som I dybest set ønsker at repræsentere. Man bliver så let langsomt ført ind i en forkert bås. For fyre år siden undrede man sig over, at nazismen kunne ensrette et helt folk, men det kan nok i dag give anledning til bekymring, når man ser, hvorledes vort folk bliver ensrettet af masse-

medierne ved en lille daglige dosis. Vi er sikkert i dag langt mere ensrettede end nogen tidligere generation.

Det er altså ikke ligegyldigt, hvad man ser og hører, og det er derfor heller ikke ligegyldigt, hvad jeg siger til Jer unge i aften. Jeg skal derfor prøve, om jeg kan pege på nogle redskaber, som I unge kan bruge, når I skal i gang med opbygningen af Jeres tilværelse, om jeg kan vise Jer en modus vivendi. Jeg vil begynde med at minde Jer om, hvor privilegerede vi alle er her i vor del af verden og i vor tid. Vor lille planet Jorden har været skueplads for utroligt mange og for utroligt store begivenheder, men for de fleste menneskelige statistiker, der har deltaget i begivenhederne, har de fleste af disse begivenheder været smertefulde. Krig, kulde, sult, vold, sygdom og død blandt ens nærmeste, især blandt børnene, har været daglig ledsager for de fleste mennesker i Jordens historie.

Ud af disse ufattelige lidelser, og måske p.g.a. disse lidelser, er med århundreders mellemrum gennem ustandselig kamp opstået store kulturer: Den babyloniske, den ægyptiske, den græske, den romerske og nu den vestlige. Det har været kulturer, hvor en gruppe mennesker i nogle hundrede år har levet højt på de resultater, der er opnået ved andres kamp, men det har også været kulturer, hvor menneskene hurtigt har mistet evnen til at præstere noget selv, til at kæmpe og så er kulturen gået til grunde.

Der er vel ingen kultur, der har haft en længere og sværere fødsel en vor, og der har aldrig været en kultur, der har kunnet tilbyde sine mennesker et så sorgløst liv som vor kultur her i vor tid og i vor del af verden - et liv fri for sult, for voldsmand, for pinsler, ingen krig i hundrede år, minimal sygdom, et liv, hvor de fleste ikke engang ved, hvad smerte er, - og har vi endelig lidt ondt, så skal vi have alskens piller og indsprøjtninger derimod. Tænk,

at vi er født netop på dette sted på en sådan tid. Vi nyder i sandhed frugten af alt, hvad fædrene har kæmpet, mødrene har grædt.

Det er derfor helt naturligt, at vi danske er et folk af lykkelige og glade mennesker, mennesker, der er tilfredse helt ned i deres sjæls dyb, mennesker, der synger og lovpriser tilværelsen, og det er også naturligt, at tilfredsheden først og fremmest findes blandt ungdommen, som nu får alt dette forærende. Det er naturligt, ja, men er det også rigtigt? Er vi tilfredse, eller er der nogen her tilstede, der er lidt ældre end de helt unge, der mener at kunne mindes en tid, hvor man var mere tilfreds? Er der nogen, der blot tør tænke den tanke, om det danske folk måske var mere tilfreds f.eks. under besættelsen, da ingen kunne føle sig sikker mod arrestation, deportation, snigmord, borbardement, da vi var rationerede, men lykkelige, når vi kunne redde os 100 g sand the? Var vi mere tilfredse dengang, end vi er nu? Jeg tror det, men hvad er så forklaringen?

Er forklaringen den, at den nuværende generation i sin tid overtog en god og velordnet verden, en verden, som vi kunne være tilfredse med, men en verden, som vi så siden har forvaltet dårligt? Er det således, at tilstandene på Jorden er blevet meget dårligere, medens den nuværende generation har været herre her? Nej, det tror jeg ikke. Jeg synes faktisk, at vi har skabt en verden, der er god sammenlignet med tidligere tiders. Folk har i dag mange flere goder end tidligere, mange flere forbrugsgoder, mere frihed og meget mere fritid, hvad der ikke nødvendigvis er det samme. De sociale goder er meget mere ligeligt fordelt end tidligere. De unge har mange flere muligheder en tidligere tiders unge. Ja, det er meget godt vil nogen sige, at vi har det godt, men hvad med folk i U-landene, i de undertrykte lande, i Indien, negrene i Afrika og Amerika? Har de det godt? Nej, de har det ikke så godt, som vi har det, men de har det bedre, end

de havde det. Der er ingensammenligning mellem deres forhold nu og tilstandene på f.eks. slavetransporterens tid. Det er klart, det kan blive bedre, men jeg sagde jo heller ikke at vor generation har fuldkommengjort verden, men jeg synes, at vi har ført den et langt skridt fremad.

Er forklaringen på utilfredsheden da den, at det er de unge, der er noget i vejen med? Er det en samling utaknemmelige skarn, vi har med at gøre? Er de dårligere, end vi var? Nej, det kan jeg ikke tænke mig: De unge er vore børn, og de er skabt af samme materiale som vi, og de ændringer, som måske finder sted i menneskene fra generation til generation er ganske umærkelige og mærkeligt langsomme.

Forklaringen på utilfredsheden må nok snarere søges i den omstændighed, at vor kultur er kommet i strid med sig selv, at den har nået et stade, hvor vi er kommet i strid med en række naturlove både biologiske og psykiske, love, som vi ikke ustraffet kan synde imod. Der kan utvivlsomt nævnes mange, f.eks. det moderne slagord forurening, den høje tekniske udvikling af de destruktive våben, atombomben, og mange flere, men jeg vil nøjes med at pege på et par stykker.

Een af disse efter min mening fundamentale naturlove siger, at man ikke kan give menneskene så meget, at de bliver tilfredse. Der er indbygget i menneskene et umætteligt krav til tilværelsen, og lad os bare være ærlige, det er et krav, som vi skal være glade for, for det er et krav, som har været til stor gavn for menneskene. Det er dette krav, der har givet menneskene herskerpositionen på Jorden, og det er dette krav, der har bragt os fra et primitivt stade frem til det nuværende, men dette krav har en overraskende egenkab. Man ville forvente, at dette krav ville aftage efterhånden, som man fik større besiddelser og rettigheder, ligesom sult aftager, medens man spiser, men dette er ikke tilfældet. Dette krav til tilværel-

sen har en ejendommelig tilbøjelighed til at vokse proportionalt med det, man får eller det, man har. Mere vil have mere, siger ordsproget. Folkeeventyret fortæller os om konen i muddergrøften, hvis begær og utilfredshed steg i hastig takt med det hun fik. Når man en dag har det hele, bliver utilfredsheden uendelig stor, og ballonen vil revne. Vi ved alle sammen, hvor umuligt det forkælede barn, der får al ting, er at have med at gøre, men det samme gælder for voksne mennesker. Børnene er kun små voksne, og de voksne er kun store børn.

En anden regel siger, at jo lettere man opnår sine goder, jo mindre glæde har man af dem, og får man det hele forærende, mister det interessen. Jeg tror, det spiller en betydelig rolle for utilfredsheden i dag eller for Kjedsomheden, som Søren Kierkegaard ville have sagt, at goderne ofte opnås for let. Vi behøver i mange tilfælde ikke at tilkæmpe os dem, men blot passivt at kræve dem. De tidligere generationers kamp og stræben har bragt verden til et stade, hvor alskens goder ligefrem vælter ned i hovedet på os, og vi behøver i mange tilfælde blot at ligge på ryggen med åben mund, så flyver stegte duer derind. Der kræves ofte ingen indsats mere.

Skal vi bebrejde min generation noget i henseende til utilfredsheden, så må det være det, at vi har forgiftet verden, forgiftet de unges verden med vore gaver, forgiftet deres tilværelse med gaver og goder, som de selv skulle have gjort sig fortjent til. Min generation har oplevet et overskud, og det har ført til, at vi har været ivrige efter at dele dette overskud ud, ivrige efter at give det til alle: Til tilbagestående nationer, til mindre privilegerede racer, til socialt ringere stillede medborgere og altså også give det til de unge, give til dem alle de goder, som vi overhovedet kunne skaffe dem, give det til dem i stedet for at lade dem selv skaffe sig det, og hvad har det ført med sig? Taknemme-

lighed? Nej, stigende utilfredshed. Hårdt har det ramt de unge, der endnu ikke har prøvet at skaffe sig noget af egen fortjeneste, heller ikke prøvet at gøre sig for-tjent til de friheder, som de har.

Vi har været så ivrige efter at give de unge friheder, at det har ført til en vældig devaluering af lov og ret, af orden og disciplin. Det er blevet en prøvelse at være lærer, politiet skal finde sig i at få hældt maling ned af sig uden at måtte tage til genmæle. Det er ikke strafbart at besætte skoler og universiteter og ødelægge inventaret. Det er blot en naturlig måde at afreagere på, og det er ovenikøbet sundt. Vil man have en knallert eller en bil, behøver man bare at stjæle den, det er heller ikke særligt strafbart. Det er et sørgeligt faktum, at det såkaldte velfærdssamfund, hvis formål var at give alle lige andel i goderne og lige rettigheder, har vist sig at være særligt ødelæggende og utilfredsstillende. Der skal en bred ryg til at bære gode dage, sagde de gamle på et tidspunkt, da gode dage utvivlsomt var meget dårligere end det, vi kalder dårlige dage. Mennesket synes at være i stand til at overleve praktisk talt al slags modgang, men medgang kan være særdeles nedbrydende. Det er næppe tilfældigt, at de fleste kulturer er døde netop på velfærdsstadiet, netop da de ejede det hele.

Der er en tredje lov, som jeg vil pege på, en tredje lov som vi er ved at bryde, en lov, der gælder alle levende væsener, en lov, der lyder: kun den, der vil kæmpe, har ret til at leve. Ingen planterace, ingen dyrerace, ingen menneskerace og ingen kultur kan bestå uden fortsat at præstere noget, uden fortsat at yde noget, uden fortsat at kæmpe for sin eksistens. Denne kamp synes at tjene to formål. For det første er det en nødvendig kamp for tilværelsen, men dernæst har denne kamp i sig selv en forædlende og udviklende indvirkning på racen eller på individet, som kæmper den. Den synes at være en nødvendig proces i opbyg-

ningen og i bevarelsen af de enkelte samfund både hos dyr og mennesker.

Det er en livsnødvendighed for menneskene at gå i kamp, at tage en risiko, og manglen på udfordring og risiko i det moderne samfund giver sig både heldige udslag som i sportsskampe og uheldige udslag som i vandalisme, overfald og narkomani. Så I fjernsynsudsendelsen forleden aften om den grønlandske ungdom, der føler sig snydt, og som er ved at dø af kedsomhed? Tror I, deres oldefædre døde af kedsomhed? Nej - men de døde undertiden af sult. Menneskene lever så sandelig ikke af brød alene.

Navigare necesse est, vivere non est necesse. Det er nødvendigt at sejle, men det er ikke nødvendigt at leve, sagde de gamle romere, men at sejle dengang var ikke lystsejlad på Øresund eller krydstogt med Gripsholm i Middelhavet. At sejle betød kamp, lidelse, afsavn, ja ofte død, men alligevel følte romerne, at det var nødvendigt at sejle, ja mere nødvendigt end at leve, og så længe Rom sejlede, d.v.s. så længe Rom kæmpede, levede det. Da det holdt op med at sejle, døde det. Det er måske den største fare, der truer de unge af i dag, ja truer hele vor kultur, at vi har mistet meningen i tilværelsen, mistet årsagen til at kæmpe, og derfor mistet lysten til at kæmpe, til at yde og præstere noget, og når vi mister lysten, mister vi også hurtigt evnen til at kæmpe, og så bliver vi som oldingen, der kun kan se frem til døden. - Kæmp for alt, hvad du har kært - jamen hvad har vi kært? Hvis vi skal kæmpe og risikere skrammer eller måske liv og lemmer, må det være for noget, der er større end os selv. - Jamen findes der i dag overhovedet noget, der er større end os? - Hvor er de højere magter blevet af? Hvor er fædrelandet blevet af? Hvor er samfundssindet blevet af og hvor er næstekærligheden blevet af? Er de alle borte med blæsten? Jamen så er vi det største, der er tilbage! der intet større end os! "Da gik han

ned til havet og stirred i det klare vand og smilte, thi nu havde han set den største mand". - Under den anden verdenskrig lærte den vestlige verden et japansk ord: kamikaze. Det betyder noget så smukt som: den guddommelige vind, og det refererer til en taifun, som i det 13. århundrede ødelagde en flåde fra Mongoliet, en flåde, som var på vej til at invadere Japan. Under den anden verdenskrig fik dette ord en ganske anderledes grum mening, idet det blev navnet på japanske selvmordspiloter. Inden disse unge mænd satte sig op i deres sprængstoffylde fly for at styrtdykke dem ned på dækket af de amerikanske krigsskibe i Stillehavet, inden de gjorde dette, blev de i ugevis hyldet som nationens helte af deres landsmænd, deres venner og familie. Det var grusomt, det var barbarisk og det møder ikke vor anerkendelse, men vi kan ikke nægte, at disse unge mænd døde for noget, der var større end dem selv.

Den tanke plager mig noget, om vor kultur er nået frem til oldingestadiet. Alle de kulturer, vi hidtil har set på Jorden og hvis livsløb vi har kunnet følge, har vist en livsrytme, der er mage til den, man ser hos andre levende væsener, en livsrytme bestående af en barndom, hvor man kan høre dem begynde at pippe, en ungdom, hvor de begynder at kræve rettigheder, en manddom med kamp og erobring, og en alderdom, hvor man mæt af dage og træet af kamp noget desillusioneret afventer afslutningen.

I unge af i dag: denne tale skulle først og fremmest være rettet til Jer, og det var meningen, at den skulle indeholde noget positivt til Jer. Jeg ved ikke, hvor meget positivt I har fået ud af den, men måske vil I synes, at den har været noget pessimistisk. Jeg mener ikke, at jeg fra naturen er pessimist, og anledningen i aften skulle så sandelig heller ikke give anledning til pessimisme. Det er en festaften, vi fejrer, og det havde måske nok været meget mere rimeligt til lejligheden og det ville have

været meget mere glædeligt og opløftende både for Jer og mig, hvis jeg i aften kunne have stået frem og slået ud med hånden mod hele vor fagre verden og sagt til Jer: "Alt dette er Jeres"! - Der er imidlertid par grunde til, at jeg ikke har gjort det. For det første har det, som jeg tidligere har sagt, måske været en af de store fejl ved min generation, at vi altid har været tilbøjelige til at slå ud med hånden og sige til Jer: "Alt dette er Jeres". For det andet er jeg ikke sikker på, at jeg kan gøre det. Jeg er ikke sikker på, at jeg har ret til at give Jer alt dette, at jeg kan give Jer det blot ved at skrive testamentet. Jeg tror, at I skal yde noget, at I selv må kæmpe for at få det. Jeg vil derfor i stedet for sige til Jer, at alt dette er Jeres, sige til Jer: "Alt dette kan blive Jeres", men det vil kræve en indsats, det vil kræve en kamp, og jeg vil bede til, at min generation ikke har ødelagt Jeres kampånd, ikke har frataget Jer meningen i tilværelsen og dermed årsagen til at kæmpe, ikke har frataget Jer evnen til at kæmpe for en sag, for denne verden vil kræve fortsat kamp, denne kultur kan ikke fortsætte uden stadig kamp. Ikke engang et fodboldhold kan bestå uden kamp engang imellem.

Spørgsmålet er derfor nok, om I skal være den sidste celledeling i en gammel organisme, eller om I skal tilføre denne organisme nyt liv.

Andre kulturer er klar til at kæmpe og tage Jeres, Jeres retmæssige plads, hvis I opgiver: I Japan er arbejde en hædersbevisning. I Rusland tildeles man den røde stjerne for dygtigt arbejde, og får sit billede hængt op på fabrikkens gavl, og højere kan man ikke nå. Ærens træ er stadig det fagreste i skoven! Hvorfor er det gået således her i landet, her i vor del af verden, at arbejde nærmest er blevet en skændsel? Hvorfor er det at yde og præstere noget, noget nedværdigende? Hvorfor er arbejde ikke længere et eftertragtet privilegium? Hvorfor hører vi aldrig i radio og fjernsyn

om dygtige arbejdere eller om alle de unge, og der er mange, der passer deres job og yder noget godt? Hvorfor hører vi altid om dem, der kræver og demonstrerer mod arbejde? Det kan virke ynkværdigt at høre politikerne fortælle, hvorledes vi er i økonomiske og andre vanskeligheder, hvorledes vi må indføre fremmed arbejdskraft for at få arbejdet gjort, og så høre de samme politikere, når valget nærmer sig, i deres valgtaler love vælgerne flere friheder, flere rettigheder og mindre arbejde. Hvorfor er der ikke et eneste mandfolk imellem dem, der tør stå op og sige, at ganske vist er vi i vanskeligheder, mende er på ingen måde uovervindelige, vi skal blot stå sammen og yde og præstere noget?

Da Churchill ved anden verdenskrigs begyndelse blev premierminister og overtog ledelsen af England, sagde han: "Alt hvad jeg kan love Jer er blod, sved og tårer".
- Jeg håber for Jer, for det danske

folk og for vor del af verden, at vi kan slippe for tårerne. Jeg håber endnu mere, at vi må slippe for at betale blodets pris, men jeg er rystet over, at vi ikke engang er villige til at betale med vor sved. Prisen for at føre verden videre kan vel ikke sættes lavere end til sved, så billigt er vel ingen tidligere kultur sluppet.

Jeg vil appellere til Jer unge, at I vil gå helt og fuldt ind for den post, som I måtte vælge eller få tildelt, være villige til at yde og præstere noget, være villige til at kæmpe og tage imod de skrammer, som dette måtte føre med sig. "Mine ar er mine adelstegn", sagde Marius til Sulla. Drag ud i verden, eller måske snarere ind i den, sæt Jeres mål og vær villige til at kæmpe for dem. Ingen er nået toppen ved at køre på frihjul ned ad bakken, men I har kræfterne til at nå op. Gid I også må have overbevisningen og viljen!

Tale ved årsfesten den 13. oktober 1973

Af departementschef Eiler Mogensen

Jeg vil gerne takke Soransk Samfund for indbydelsen til denne festsaften. Denne tak er ikke alene en tak fra min kone og mig, men tillige en tak fra direktionen for Sorø akademis stiftelse. Dette kræver en kommentar.

Som De formentlig vil vide, har stiftelsen i en lang årrække - siden først i 1800 tallet - været administreret sammen med Københavns universitet først af direktionen for universitetet og de lærde skoler, derefter og indtil for nylig af universitetets kurator. En ordning, der formentlig oprindelig må søge sin begrundelse i, at Sorø akademi dengang og indtil 1849 foruden som skole tillige tjente som videnskabeligt akademi eller læreanstalt.

I forbindelse med en ændring af universitetets administration i 1971 og universitetets kurator Kochs død ophørte denne alene i historiske forhold begrundede forbindelse, og ved et den 21. maj 1973 af Hds. Maj. Dronningen stadfæstet tillæg til akademiets fundats af 1782 er ledelsen af stiftelsen nu lagt i hænderne på en direktion på 3 medlemmer beskikket af undervisningsministeren, der ligeledes beskikker

direktionens formand. Skolens rektor er født medlem af direktionen. De øvrige medlemmer er professor ved landbohøjskolen N. K. Hermansen - der i øvrigt er Soraner årgang 1942 - og undertegnede som formand. Jeg bringer professor Hermansens hilsen og tak til samfundet. Han er desværre forhindret i at være med i aften. Tillige takker jeg for indbydelsen fra kontorchef i undervisningsministeriet Niels Thye og fru Thye, som begge er tilstede. Thye er leder af ministeriets legatilsyn og direktionens administrator af stiftelsens daglige forretningsførelse.

Så meget om den ændring, der er sket i stiftelsens ledelsesforhold. Herefter kan jeg med Soransk Samfunds forventede tilladelse og dermed på samfundets vegne stille det spørgsmål til direktionen: Hvilket mål stiller direktionen sig nu?

Svaret herpå er: Vi har det mål at sikre Sorø akademis stiftelse som en selvstændig stiftelse. Dette mål er politisk bekræftet ved en tilkendegivelse fra finansudvalget, som ved sin godkendelse i 1958 af den nuværende udgiftsfordeling mellem staten og stiftelsen udtalte: "Finansud-

valget skal dog henstille, at statens overtagelse af driften af Sorø akademis skole foretages på en sådan måde, at skolen i videst muligt omfang bevarer sin selvstændige status."

Denne udtalelse fra finansudvalget slutter sig til den af daværende undervisningsminister Jørgen Jørgensen underskrevne bevillingsansøgning, hvori det siges, at undervisningsministeriet må lægge den allerstørste vægt på, at stiftelsen bevarer sin selvstændige status.

Som det formentlig er Soransk Samfund bekendt, gik ordningen af 1958 ud på, at staten overtog udgifterne ved skolens drift, mod at det derved muliggjorte overskud af stiftelsens drift overførtes til staten til hel eller delvis dækning af skolens driftsudgifter. Stiftelsen blev derved fritaget for de egentlige skoleudgifter, særligt de stadig mere tyngende lønningsudgifter, og de første år derefter udviste stiftelsen også et driftsoverskud, men i de senere år er det forvandlet til et underskud. Årsagerne hertil, som er flere, skal jeg ikke ved denne lejlighed fordybe mig i, men de er, siden direktionen efter sommerferien begyndte sin egentlige virksomhed, genstand for en indgående analyse med det formål at få indtægterne bragt i vejret og udgifterne bragt ned.

Der er ikke alene udsigt til, men sikkerhed for at dette på en række punkter vil lykkes, især at opnå et efter forholdene rimeligt afkast af stiftelsens betydelige formueværdier. Direktionen forventer i en ikke alt for fjern fremtid at kunne udarbejde en samlet plan for en sanering af stiftelsens økonomi, som vi kan arbejde ud

fra. Jeg vil imidlertid ikke lægge skjul på, at en saneringsplan rummer et betydeligt moment af langtidsvirkning, hvis man ikke vil forgrube sig på de formueværdier, som vil være en absolut forudsætning for stiftelsens opretholdelse som en selvstændig stiftelse.

En sådan saneringsplan vil også være den nødvendige forudsætning for, at stiftelsen kan optage forhandling med staten om en revision af 1958-ordningen, som kan muliggøre henlæggelser til opfyldelse af stiftelsens forpligtelser og opretholdelse af den selvstændighed, som også finansudvalget i 1958 tilkendegav som sit ønske.

Jeg har fundet det nærliggende ved denne lejlighed at give Soransk Samfund en kun lidt detailleret - og langt fra udtømmende - orientering om direktionens planer og det ganske problemfyldte arbejde, vi er gået ind til. Jeg har gjort det, fordi Soransk Samfunds medlemmer med levende interesse følger deres gamle skoles skæbne. Skulle denne interesse, som vi er taknemmelige for, finde andet end verbale udtrykker naturligvis skulle komme stiftelsen som sådan til gode - vil vor taknemmelighed være endnu større, også på grund af den betydning det kan få for forhandlinger med staten.

Jeg håber, at jeg med dette indlæg har kunnet underbygge, hvad jeg indledningsvis udtrykte som direktionens mål, at sikre stiftelsen en fortsat tilværelse som selvstændig stiftelse. Da Soransk Samfund også deler dette ønske, er det naturligt for mig på direktionens vegne at bede Dem sammen med mig at udråde et leve for Sorø akademis stiftelse.

Tale ved årsfesten den 13. oktober 1973

Af Otto Mackeprang (S 1913)

Hvert år læser jeg med stor fryd - og med tilsvarende udbytte - rektor Østergaards tale til skolens dimittender. I år hæftede jeg mig specielt ved det råd dimittenderne fik med på vejen: "Tag fat på et eller andet!" Betydningen af sådan at lege tagfat gælder nemlig i lige så høj grad for os gammelfolk. Statens Husholdningsråd holder os dette direkte for øje i en pjece: "I god form op i årene", hvori det med en inciterende tilføjelse hedder: "Det vigtigste er, at du gør noget og helst noget, der morer dig."

Heri må søges forklaringen på, at vi 60 års jubilarer - vor fremskredne alder til trods - tropper op til årsfesten i aften. For vi benytter meget gerne lejligheden til under festlige former at gense stedet for vor første ungdoms lykkelige og sorgløse år. Og vi siger tak til Soransk Samfund, der har inviteret jubilarerne og til

rektor Østergaard for de til dem rettede hyldestord. Det var ord, som rørte os dybt: Tænk, at vi skal takkes. I virkeligheden er det jo os, der er i gæld til skolen.

Ingen vil undre sig over, at jeg, når der skal tales, forsøger at træde i rektors fodspor. En kendt ting er det, at rektor hyppigt og på effektiv vis anvender citater af åndfulde personligheder, heriblandt Piet Hein. Jeg fordrister mig derfor at citere nogle verslinier fra denne samfundsrevisers hånd:

"Der råbes vidt/i verden om
at holdt trit/og holde dom.

Der er eet bud/man flygter fra:
at holde ud/og holde af."

På det punkt har vi gamle jubilarer samvittigheden i orden. Alene de mange år, vi har på bagen, viser at vi er flinke til at holde ud. At vi holder hinanden ud er et fattigt udtryk for den hengivenhed, vi fø-

ler for hinanden i mindet om de lyse minder om vort samliv her på stedet. Og at vi holder alvorligt af Sorø må være åbenbart for enhver.

Et faktum er det, at et navn som f.eks. Ringkøbing ikke fylder os med samme varme som Sorø. Kommer vi ud for, at der vises Sorø-navnet en særlig hæder glædes vi derved. Det hændte for mig under min gerning på Københavns Rådhus. Der erfarede jeg, at det principfaste og ret følelseskolde telefonselskab har givet Sorø en særstilling. Telefonselskabet anvender ved adresse-angivelserne i navnebøgerne et hårdhændet forkortelses-system. En overlærer i Slagelse måtte således lide den tort, at hans adresse på Sorøvej forkortedes til Sorøv. De drillierier, der i den anledning blev ham til del, især fra hans elevs side, var så mange, at telefonselskabet forbarmede sig over ham og vejens andre abonnenter og gik med til, at de som en særlig gunstbevisning fik navnets slutled skrevet helt ud.

Skulle en og anden finde, at en sådan beretning fra hverdagslivet ikke hører hjemme ved en højtidelighed som den foreliggende, kan jeg henvise til følgende vers, hentet fra en af Carsten Hauch forfattet

"Selskabssang. Sunget i en Forsamling af unge Venner i Sorø":

"Saa skal vor Sjæl ej lægges dog i Lænker,
og Talens Frihed er os alle kjær,
enhver skal ærligt sige, hvad han tænker,
et dristigt Ord fornærmer ingen her".

Jeg havde i øvrigt sat mig for at holde en virkelig åndrig, dybtfølt tale i aften. Et væld af strålende indfald løb gennem mit hoved. Men pludselig stod det mig klart, at vi jo er samlede for at more os. Spørgsmålet var så bare, hvordan jeg skulle få sat punktum. Jeg kom da i tanke om, at en af vore lærere fra dengang, adjunkt Ohrt, har oversat det finske nationalepos Kalevala til dansk, og jeg slutter nu med nogle ord herfra, ord som lægges den muntre Leminkainen i munden og som jeg regner med, at alle de tilstedeværende kan bifalde:

"Bedst er sang, når den er sluttet.
Kortest kvad er altid kønnest.
Bedre man sin viden gemmer,
end at midtvejs man den glemmer".

Med denne motivering beder jeg jer alle om med os jubilarer at udbringe et kraftigt leve for Sorø Akademis Skole.

Skolen evigt leve!

Årsfesten den 13. oktober 1973

Årsfestens deltagere samledes i kirken klokken 18. Atter blev man grebet af den højtidfulde stemning i det skønne kirkerum, hvor et festklædt publikum lyttede til Knud Vads (S1955) mesterlige udførelse af Johann Sebastian Bachs herlige toccata, adagio og fuga i C-dur efterfulgt af Peter Heises smukke koralforspil "Nu hviler Mark og Enge" og, som orgelsolo, konfirmationskantaten, der kalder et væld af minder frem hos de gamle soranere, der har været så lykkelige at opleve de tider, hvor den brugtes efter sin bestemmelse.

Efter koncerten samledes alle i solenitetsalen - prægtigt oplyst af de smukke krystallysekroner, der er som skabt til interiøret! - hvor rektor Arne Østergaard (S 1929) bød velkommen og gav ordet til Soransk Samfunds formand Robert Riis (S 1941), der konstaterede - "når vi nu selv skal sige det" - at soranere er i en klasse for sig og at vi - uden at prale, for det ligger os så fjernt - nok tør sige at soranerne hævder sig ganske godt. En herre havde forleden været så venlig at sige til Riis' kone at kostskoledrenge giver gode ægtemænd (han var selv soraner!), og dakrage som bekendt søger mager, er det simpel logik at soranernes ægtefæller også må være fortræffelige mennesker... selvom de ikke har gået på Sorø Akademi! - Altså kunne festen ikke undgå

at blive strålende!! "Mange har arbejdet for at gøre årsfesten til en aften vi husker og glæder os over", sagde Riis, "det gælder naturligvis primært rektor, der i sin tid selv stillede forslag om at årsfesten skulle henlægges til skolen, og som sammen med økonomispektør Kaad har sørget for at hele dette store arrangement kan gennemføres i aften". Formanden sluttede sin tale med at rette en tak til rektor, økonomispektør og personale, til Soransk Samfunds næstformand Svend Clausen (S 1925) og hans medhjælpere, til pastor Elna Bækdorf, fordi vi atter i år fik lov at mødes i kirken, og til organist Knud Vad. Forsamlingen gav sin tilslutning med kraftig applaus, og Riis introducerede overlæge Palle Taarnhøj (S 1937), der med humor, bid og vidholdt en festtale, der slog gnister (referat side 121) og som vi vil mindes længe.

Souper'en blev indtaget i spisesalen med tilstødende lokaler. Maden - kold oksefilet med tilbehør, osteanretning, rødvin - var både yderst velsmagende og rigelig. Aftens toast-master, Svend Clausen, citerede inskriptionen på Samfundets dirigentklokke - "Gid I ville tie, så skulle det regnes Eder til Visdom" og rettede en særlig velkomst til direktøret for stiftelsen Sorø Akademi. I øvrigt fordelte den fortræffelige toast-master talerne så behæn-

digt at den materielle så vel som den åndelige føde lod sig nyde.

Aftenens første taler var rus Arne Bendixen, der talte om tilknytningen til stedet og skolen som hjem - "Jeg ville gerne begynde igen! Vi havde det godt!" - han rettede en appel til skolen og til forældrene - "Bær over med de små, når de beklager sig, de er jo kun børn endnu" - og rettede en tak til Soransk Samfund og skolen "fordi vi ikke er glemt og fordi vi kan hygge os sammen nu". - Svend Clausen fortolkede inskriptionen på klokken og udlagde teksten som "Gid I ville tie mens Talerne taler..." Departementschef Eiler Mogensens holdt derpå en overordentlig interessant tale (referat side 127) om den ændring, der er sket i stiftelsens ledelsesforhold og som har til formål at sikre stiftelsens Sorø Akademi en fortsat tilværelse som selvstændig stiftelse. Talen blev kraftigt applauderet - nu kan mange gamle soraneres frygt for at gaver til deres gamle skole skal forsvinde i statskassens bundløse svælg endelig blive manet i jorden! - Rektor Østergaard fik nu ordet og fortalte at han i aften havde talt ved ti årsfester: for ti år siden blev han opfordret af Soransk Samfunds daværende formand Aage Kann Rasmussen (S 1922) til at sige et par ord til jubilarene. Rektor konstaterede at 40 procent af 60-års jubilarene anno 1973 er piger - "anført af oversoraneren Ellen Vibeke Jensen" - og rettede en hjertelig tak til de kvindelige soranere "for den trofasthed de udviste mod dette sted, som vi i aften fejrer gennem Soransk Samfund". Rektor opfordrede de tilstedeværende herre til at rejse sig og råbe hurra for de kvindelige soranere og for de kvinder, der fulgte med os her til. - Svend Clausen mente at det ville volde visse vanskeligheder for jubilarene at takke for rektors smukke ord men blev mødt med protest fra Otto Mackeprang (S 1913), der straks fik ordet og holdt en meget morsom tale (referat side 128), der blev kraftigt applauderet af unge som gamle.

Toast-masteren introducerede nu "en lille dreng der kom ind her på skolen for 75 år siden - skovdirektør, tidligere formand for Soransk Samfund, Poul Lorenzen (S 1905) - der havde ønsket ordet for et par yderst kortfattede bemærkninger". Talen, der blev holdt uden manuskript, var ikke alene kort men tilmeld usandsynlig morsom, den vakte berettiget jubel. Referatet kan kun give svage antydninger af hvad der blev sagt i et imponerende viva-cissimo. Poul Lorenzen fortalte indledningsvis at "Første, anden og tredje Mosebog" var til stede i aften: hele tre brødre Lorenzen: Poul (S 1905), Carl (R 1905) og Fritz (R 1907); oprindelsen til den gammeltestamentlige navngivning var ham ukendt, senere - da de alle blev førstmænd - fik de "det meget mere naturlige navn "skovdjævlene", det kunne man da forstå"! Lorenzen causerede over historie og

historieundervisning, der efter nogles mening kan undværes - "Intet er mere fejlagtigt, historien giver sammenhæng og mening i tilværelsen, vi er alle levende historie" - men taleren indrømmede at menneskers holdning til "det historiske" kunne være overraskende! Hans kones mormor var født under Napoleon; på spørgsmålet hvordan det var, havde hun svaret: "Ham snakkede de så meget om!" - Billedhugger Anders Jensen Bundgaards (1864-1937) far Jens Christensen var træskomand, han levede også under Napoleon; dengang var der ingen aviser mellem folk på landet, de sad oppe i Rebild og snakkede: Hvem var Napoleon? Det var da en ko fra Rebild! - Poul Lorenzen havde haft Michael Rosing (1830-1904, i Sorø fra 1863 til 1901) i historie, han var berømt for sine sproglomster, flere var endnu i frisk erindring som: "Mens Prøjserne drog frem gennem Champagne, vadede Pariserne i Blod" (krigen i 1870) - "Allerede som Barn var Karl den Store saa svag, at han maatte lægges i Bomuld; han lærte aldrig at skrive, hans Haand var bleven for stiv af at føre Sværdet" - "Madame Pompadour turde ikke komme til Paris uden under stærk Bedækning!" -

En anden af årets russer, Maria Lindkvist, udtrykte sin glæde ved at have gået på Sorø - og hun og hendes kammerater var glade for indbydelsen og for at være med til festen, "men vi synes at Taarnhøjs tale var for pessimistisk! Vi unge er meget tilfredse med Danmark! Vi har ganske vist fået den materielle arv fra jer ældre, den er vitaknemmelige for, men vi søger også en åndelig arv! Vi har kampånd endnu og vil gerne kæmpe videre" - talen høstede fortjent bifald. Ellen Vibeke Jensen (S 1913) ønskede at kommentere rektors tale: "I min årgang var vi tre piger, Meta og jeg var klassikere, og selvom vi havde 9 timer græsk og 8 timer latin om ugen hos Hoff, var det ikke grammatik alene; de mennesker der underviste os lærte os også humaniora og fik stor betydning for os. Jeg tror det har en meget stor betydning for alle unge mennesker at blive plantet ned her i Sorø, men det er trist at de unge nu om dage kun er her i et alt for kort tidsrum, de får ikke tid til at falde til og de får ingen kontakt med byen, en væsentlig ting som de unge af idagsavner. Vi elever havde det godt sammen, jeg vil sige tak til drengene fra dengang - og til nu - for det gode kammeratskab som stadig manifesterer sig for eksempel ved soranerfrøkosterne. En tak til Sorø ikke bare for fortiden men også for nutiden: en tak til lærerkollegiet og alle der modtog mig med stor venlighed, da jeg for nogle år siden "vendte hjem" til Sorø."

Efter en kort tale af Taarnhøj, der rettede en varm tak til Skolen og til rektor Østergaard og frue, afsluttede Svend Clausen sit toast-master-job, takkede

hver enkelt taler og udbragte et leve for det soranske kammeratskab.

Kaffen blev indtaget i de smukke sale, og dansen gik livligt - ikke mindst lancier'en som den soranske ungdom beherskede til fuldkommenhed. Balkonen mod søen fungerede som et perfekt svaleskab for mineralvand, øl og referenten, der mødte op i reglementeret festdragt: marineblå skoleuniform, knækflip og hvid butterfly; nota bene: adskillige elever forefandt

i samme mundering. Ellen Vibeke Jensen blev af undertegnede - i motorvogn, med utilbørlig hast og aved om - kørt to gange rundt om Fraterbrønden! - Den i alle måder vellykkede fest sluttede ved halv-to-tiden. Rantzau

Frokosten på Grand Café den 4. oktober 1973: Referatet bringes i næste nummer.

Tilegnet Soranere i Ind-, Ud- og England

Det brev som Lemke i Tanzania (x) skrev til Soranere i Dania fik mig at tænke på, rent maniakalsk, dem der bor i Mauretania

- - -

Vi spredtes dengang Klosterporten sig lukked bag os klokken fjorten. I nord og syd, i vest og øster, ved Stille-, Nord- og Ishavskyster, på fastland, halvø, lille, stor ø man rende kan på en fra Sorø.

Der sidder rundt omkring i verden Soranere, hvis liv og færden er anderledes end i Borum man spørger, sig det drejer hvorom - er livet i det frem'de bedre end smørhulsliv i Smørummedre?

(x) SB 1973, p. 69.

Gu' er det ej og dog, alli'vel - det står dog ikke i min Bivel - men Fanden hytter altid sine, og selvom man ej blandt de fine personer i udlandet regnes, ens liv dog rigt og broget tegnes.

Og selvom skade at det ligger så langt herfra, dog ingen tigger i "Gawd's Own Country" (?) er jeg blevet og ikke er min sjæl forskrevet, men frisk som fugl i Sorø-skoven jeg hilser hver af jer som go' ven.

- - -

Så hermed hilsen fra San Francisco, hvor man kan se det man lærte i skolen også kan bruges hele livet, til aftensolen puster i sivet.

"Krudtpeter" (S 1930)

Gamle soranere

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har rund fødselsdag i december 1973:

13. Sparekassedirektør Herluf Krøgg-Meyer (f. 1893), Esperance Allé 1, 2920 Charlottenlund.
14. Revisor Julius Olsen (f. 1903), Dalegade 67, 7000 Fredericia.
17. Tømrer Kaj Erik Olsen (f. 1913), Fasanvej 13, 4180 Sorø.
18. Direktør Steen Gregers (f. 1923), Parkvej 42, 2830 Virum.
19. Læge Ove Hjort Clausen (f. 1903), Lægeboligen, 6323 Vorbasse.
24. Frøgrosserer Einar Lisborg (f. 1893), Herthalund Slotsalle, 4200 Slagelse.

28. Thorbjørn Porsild, 603 Cook Street, Whitehorse, Yukon, Canada.
30. Civilingeniør Kaj Egede Glahn, Segelckesvej 5, 2000 Kbhn. F.

Au pair

Vor gamle ven og skolekammerat Hans Nicolai Hansen (R 1905) i Omaha, Nebraska (USA), har en sød datterdatter Karen Lee (20 år), der meget gerne vil holde sommerferie (1974) på en gård i Danmark; Karen vil arbejde for sin "board and room" plus en smule lommepenge; rejsen hen og hjem betaler hun selv. Karen er i sit første år på universitetet, hendes kvalifikationer er: undervisning af børn i håndarbejde, livredning (i svømmebassin og ved stranden), endvidere "cooking, baking etc." - Er der en gammel soraner, som vil hjælpe Karen, da skriv eller telefoner - gerne hurtigst muligt - til R. E. Brincker (S 1909), Lions Park, C 108, 3400 Hillerød, telefon (03) 26 97 10. Fotografi fremsendes gerne på forlangende.

Dødsfald

ARTHUR ARNHOLTZ in memoriam
28. november 1901-16. oktober 1973

Ved en soransk årsfest fik jeg tildelt en plads ved siden af Arthur Arnholtz (S1920), der straks foreslog, at vi som soranere skulle være dus. Hermed indledtes et ven-skab, der også omfattede hans hustru og min hustru - udbytterigt og inciterende. Om Arthur Arnholtz gælder Terents' ord: "Jeg er et menneske, og intet menneske-ligt skal være mig fremmed." Hans in-teresse og forståelse for mennesker af alle aldre og alle lag var enestående; se blot registret i hans nys udkomne erin-dringsbog: "Mine Observationer", som han heldigvis nåede at fuldende, og som giver et levende billede af dens forfatter.

Som videnskabsmand (versforsker) blev han epokegørende ved fremsættelsen af en ny, moderne versteori; først udformet i hans disputats 1938 og udførligere i hans hovedværk Dansk Verslære I 1966, II 1972, hvis afsluttende bind han desværre ikke nåede at fuldføre. Også indenfor sanghi-storie og retorik (talelære, foredragslære) var hans indsats betydelig.

Arthur Arnholtz var en god soraner. To gange har hans kloge tale om menneske-lighed lydt ved Samfundets årsfest, og ved Soranerbladet var han en værdifuld med-arbejder, der bl.a. tillod mig at bringe et udførligt udtog af hans erindringer.

Vi vil mindes det fine menneske, re-præsentanten for noget af det bedste i dansk kultur.

Poul Schjærff (S 1908)

HANS RASMUS ELVING
18. september 1873-17. oktober 1973

Onsdag den 17. oktober 1973 døde Hans Elving stille på Ryetbo plejehjem i Vær-løse, hvor han tilbragte sine sidste år. Elving var den ældste soraner i vor sko-les historie og i hele sit lange liv var han en hengiven soraner, der var rørt og tak-nemmelig over al den virak som blev ham til del på hundredårsdagen - ikke mindst hilsenen fra Soransk Samfund (han var medlem i 83 år!) glædede ham. - Ære være vor trofaste gamle kammerats minde!

Rantzau

Memo

Soraner-frokost den første torsdag i hver måned 1973: 6. december, 1974: 3. januar, 7. februar, 7. marts, 4. april, 2. maj, 6. juni på Grand Café, Kongens Nytorv 19, 1050 København K, telefon (op-kald til gæster) (01) 122743.

Nachspiel i Hviids Vinstue, Kon-gens Nytorv 19, 1050 København K, tele-phon (01) 151064 og (01) 111065.

Soraneraftenen i Sorø torsdag den 15. november blev aflyst, da Viggo Thorlacius-Ussing blev syg (meddelelse er sendt til deltagerne). Vi regner med at kunne gennemføre Soraneraftenen i Sorø kort efter nytår; besked herom i decembernumme-ret.

Generalforsamling og Holberg-middag i Jysk Afdeling mandag den 3. december (se side 117).

Juleferie på skolen fra mandag den 24. december til fredag den 4. januar 1974.

Ved torsdagsfrokosten den 3. jan-uar 1974 vil Poul Hoiness (S 1966), University of North Carolina, tale om amerikansk politik ved årsskiftet. Ved torsdagsfrokosten den 7. februar 1974 har lektor Nordahl Svendsen lovet at tale.

Corrigendum. Side 112 "Soraneraften i Sorø": Robert Riis' sekretær hedder fru Irene Petersen (01) 153434 - ved en beklagelig fejl er hun ombyttet med fru Ingelise Pedersen, der er Kam-mans sekretær (01) 691144. - Om for-ladelse!

Adresseændringer bedes meddelt til

SORANSK SAMFUND: Kassereren
Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10
2860 Søborg
Tlf. (01) 69 11 44
Postgiro 1710

SORANERBLADET: Redaktion
Paul Rantzau
Tyrsbakke 9, Søllerød
2840 Holte
Tlf. (01) 80 00 55

SORANERBLADET: Ekspedition
Erik Sanders
Snaptun
8700 Horsens
Tlf. (05) 68 34 00

Fr. Bagges kgl. Hof-Bogtrykkeri
Borgergade 6
1300 København K
Tlf. (01) 14 40 40

LINDON

fritidstøj

HOTEL KONG FREDERIK

Torvet, Sorø

(03) 63 00 63

P. E. Meyer

SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ

TELEFON (03) 63 00 27
POSTKONTO 7163

THOR-VASK

NÆSTVED
TELEFON 72 25 50

Sorø
Boghandel

v/ O. NORDENTOFT

*Frater-
Konditoriet*

SORØ

**fiona
tapet**

Advokat

HARALD QVIST

Landsretssagfører

Mødeberettiget for Højesteret

Frederiksberggade 25
(01) 12 32 64

Lrs. G. Tage Nielsens Eftf.

gælder det SPHAGNUM *så tal med*
PINDSTRUP MOSEBRUG A/S

PINDSTRUP
8580 RYOMGÅRD
Telefon: (06) 39 61 00

Soraner-biografier 1901—60

Biografierne kan, efter skriftlig bestilling og så længe oplag haves, købes hos kassereren til følgende priser excl. porto og emballage:

Det *samlede værk* indbundet i et bind, kr. 150,-

Uindbundne *hæfter* af årgangene henholdsvis 1901-10, 1911-20, 1921-30, 1931-40, 1941-50, 1951-60 samt familieoversigten kr. 25,- pr. hæfte.

Soransk Samfund

kassereren civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10 . 2860 Søborg